Інсценування японської народної казки
«Вдячна журавка»

Дійові особи:
Автор
Старий
Стара
Дівчина-журавка

Автор: Жили колись собі старий із старою. Були вони бідні, але добрі й лагідні на вдачу. Якось пішов чоловік продавати дрова до міста. Та, як на лихо, з самого ранку пішов сніг.
Старий (стурбовано): Шкода, що я вибрався до міста в таку негоду. Проте як не продам дров, то й жменьки рису на обід не зможу купити.
Автор: Та ради не було ─ і старий почвалав до міста. Невдовзі він почув, що на рисовому полі, яке він саме проминав, щось несамовито лопотить.
Старий (прислуховується і придивляється): Що воно таке?
Автор: Дивиться ─ журавель б'ється в сильці.
Старий (підійшовши до птахи): Зараз я тебе звільню!
Автор: Незабаром журавка змахнула крилами, закурликала, покружляла над старим і знялася в небо. Того дня, на превеликий свій подив, чоловік продав геть усі дрова, тож повертався надвечір додому веселий і щасливий.

Старий (голосно і радісно): Я продав усі дрова! Чуєш, стара?
Автор: Чоловік розповів дружині, як він врятував журавку.
Стара (схвально): Ти добре зробив!
Автор: Того ж таки вечора, коли чоловік і дружина збиралися лягати спати, у двері хтось постукав.
Стара (стурбовано): Хто ж це прийшов у таку негоду?
Автор: Жінка відчинила двері ─ перед нею стояла засипана снігом дівчина.
Дівчина (стомлено й тихо): Я збилася з дороги, будь ласка, прийміть мене хоч на одну ніч.
Стара (запрошуючи): Заходь, голубонько. Але ми такі бідні, що й пристойної їжі та постелі не маємо. Одне добре ─ дров вистачає.
Дівчина (лагідно): Не хвилюйтеся! Дякую, що пустили переночувати. Ви мене просто врятували!
Автор: Наступного ранку старі, прокинувшись, побачили: вогонь уже розпалено, хату прибрано, сніданок приготовлено. Все це зробила дівчина.
Старий і Стара (в один голос): Ой, яка ж ти моторна!
Дівчина: Я не маю ні батька, ні матері, ні сестри, ні брата. Прошу, прийміть мене до себе. Я залюбки на вас працюватиму!
Старий (радісно): Ти хочеш стати нашою донькою? Яке ж то щастя нам на радість!
Автор: Стали вони жити втрьох. Старі не могли натішитися названою дочкою: така вона була роботяща, добра й лагідна. Дбала про батька й матір, замітала хату, прала білизну, ходила в ліс по дрова.
Дівчина (із проханням): Тату, купіть мені ниток. Я хочу ткати полотно.
Старий (радо): Гаразд, доню. Зроблю все, що попросиш.
Автор: Старий продав на базарі дрова й купив ниток. Ткацький верстат, припалий порохом, дівчина перенесла із сіней до комори й накрила його ширмою.
Дівчина (благаючи): Тільки про одне вас попрошу: хоч би що сталося ─ сюди, коли я працюватиму, не заглядайте.
Стара (впевнено): Будь спокійна, ми не будемо заглядати.
Автор: Дівчина взялася за роботу. З комори долинав розмірений перестук: «Та-тах, та-тах1 Та-тах, та-тах! Та-тах, та-тах!...»
Старий (задоволено): Видно, вміє ткати.
Стара (схвально): Егеж, вона до всякої роботи зугарна.

Автор: Два дні, навіть забувши про їжу, дівчина ткала полотно. Тільки увечері третього дня вона нарешті вийшла із комори.
Дівчина: Ось що я виткала ***(простягнула гарне полотно).***
Старий і Стара (взявши в руки біле, як сніг, полотно): Яке гарне!
Дівчина: Тату, продайте його і ще купіть мені ниток.
Автор: Старий продав вельможі полотно і отримав чимало грошей. Накупивши ниток і подарунків, він поспішив додому. Того вечора в хаті панувала радість, а на столі з'явилися смачні наїдки.

Наступного разу старий знову вигідно продав полотно вельможі.
Старий (щиро): Добру дівчину послала нам доля.
Стара (стверджуючи): Правду кажеш, старий! Такої ткалі світ іще не бачив. Як мені хочеться зазирнути до комори, де вона працює!
Старий (застережливо): Не роби цього, стара! Хіба ж ти забула, як вона просила, щоб ми туди не заглядали?
Автор: Але стара порушила обіцянку, зазирнула крізь щілину до комори та ойкнула, бо за верстатом стояла журавка і, вимахуючи крилами, ткала полотно. Того вечора дівчина винесла біле-білесеньке, тонке-тонесеньке полотно і поклала його перед господарями.
Дівчина (схвильовано): Тату й мамо, я довго жила у вашій хаті. Я — та сама журавка, яку Ви, тато, врятували того зимового дня. Але ви побачили мене в моїй справжній подобі, тому я більше не можу бути людиною. Дякую за все! Бажаю вам щастя! Прощавайте!
Автор (сумно): І дівчина вмить перетворилася на журавку, вибігла надвір, злетіла і, покружлявши над хатою, знялася високо в небо та приєдналася до журавлиної зграї.